

hjem til sig selv. Kort efter begyndte Øvelserne paa Landbohøjskolen, og han forsvandt atter helt i sit Arbejde.

Udenfor Frederiksberg Have og Vejene deromkring kom han derfor sjelden uden om Søndagen, naar han tog ind til Byen for at gaa i Kirke. Han havde stadig en Sky for den egentlige By og undgik saavidt muligt ethvert Møde med gamle Studiekammerater eller andre Bekendte. Engang i en Sporvogn var han kommen til at sidde skraas overfor en af sine forhenværende Medstuderende, hvis overraskede, maabende og usikkert smilende Genkendesudtryk havde gjort ham saa nervøs, at han af lutter Angst for, at Mennesket skulde give sig til at tiltale ham og spørge ham ud, var steget af i Utide.

Med sine nye Studiefæller paa Landbohøjskolen knyttede han ingen Forbindelse. Sine Søskende besøgte han af og til, han havde ogsaa engang haft Genbesøg af Eberhard; men til nogen virkelig Fortrolighed kom det stadig ikke. I Vartov viste han sig af Forsigtighedshensyn ikke mere. Han søgte de mindre overfyldte Kirker og betragtede sig overhovedet ikke særlig som „Grundtvigianer“, ja var knap nok helt klar over, hvad denne Benævnelse i kirkelig Henseende betød. Ogsaa i sit Troesforhold var han endnu en Ensom, en Søgende; og Moderens Brev, som han nu havde læst i de forskelligste Stemninger, forøgede kun hans Usikkerhed. Han kunde stadig ikke overvinde den Uhygge, han straks havde følt ved det. Han maatte tilsidst ligefrem tvinge sig til ikke at tænke paa det for ikke paany at blive et Bytte for Tvivlen.

Efteraaaret var inde. Vildvinen blødte overalt paa Villamurene, og i Frederiksberg Have sejlede røde og gule Blade i de skyggemørke Kanaler. Han havde hurtig faaet Forkærlighed for dette stilfulde lille Parkanlæg, hvortil han fra sin Bolig kun havde godt et hundrede Skridt. Navnlig holdt han af at gaa derinde i den tidlige Morgentime, naar der endnu kun var faa andre Spacerende. Høstnattens hele Friskhed slog ham da imøde fra de store, aabne Plæner, Duggen gled som Sølvspind over Græsset, og tavse Svaner gled ham stille forbi paa Kanalernes sorte Vande med en Holdning og Mine som forgjorte Eventyrprinsesser.